

heds Udøvelse har for de paagældende Hjem. (Ved Hjemmerullere forstaas her den Del af Tobaksarbejderne, der hidtil har drevet erhvervsmæssig Fremstilling af Cigarer som Hjemmeproduktion, altsaa ikke Folk, der arbejder hjemme for en Fabrik). Udvalget har imidlertid ikke turdet ændre de herhenhørende Regler i §§ 22 og 23, hvis Fordringer de fleste Hjemmerullere ikke vil kunne opfylde, men efter Samraad med Ministeren stiller denne et af Udvalgets Flertal tiltraadt Ændringsforslag Nr. 15 til § 41 om, at der ogsaa kan ydes Hjemmerullerne Erstatning for Redskaber m. v., i hvilken Anledning Erstatningssummen, der stilles til Raadighed, forøges fra 100 000 Kr. til 200 000 Kr. Da dette Tal imidlertid maa erkendes vanskeligt at beregne paa Forhaand, opfattes de 200 000 Kr. af Forslagsstillerne paa den Maade, at ligesom Staten selvfølgelig beholder det deraf, som eventuelt maatte spares, maa det nævnte Beløb betragtes som en Grænse, der — om end ikke i nogen væsentlig Grad — maa overskrides, saafremt en rimelig ansat Erstatning skulde gøre det nødvendigt. — For Hjemmefabrikanternes Vedkommende lempes Reglerne om Lokaler noget ved Ændringsforslag Nr. 9 til § 23, hvorved Fremstillingsvirksomheder, der ikke beskæftiger flere end 1—2 fremmede Arbejdere, kommer ind under Regelen i § 23, 2det Stykke, der kun kræver 1 særskilt Lokale, medens der i 3die Stykke kræves mindst 3 Lokaler. — Ved Ændringsforslag Nr. 5, 6 og 10 til §§ 7, 8 og 25 gives der Selvrullere (Folk, der ruller Cigarer kun til eget Forbrug) Adgang til efter Regler, som hindrer mod Misbrug, og hvorved Afgiften sikres, at faa udleveret et vist mindre Kvantum Raatobak, ikke udover $1\frac{1}{2}$ kg pr. Maaned.

ad 3). Udvalget er enigt i, at Bekendtgørelsen af 4. Oktober 1921 (se Bemærkning til Lovforslagets § 40) har været nødvendig for at hindre unormal Indførsel. Fra en Side i Udvalget var den Tanke fremsat, at Grænsen for Efterbeskatningens Indtræden maaske burde sættes ved f. Eks. den

1. Januar 1922, da Tidspunktet 4. Oktober 1921 var sat under Forudsætning af Lovforslagets hurtige Fremme. Der er Enighed om, at Efterbeskatningen bør ramme den Del af Omsætningen, der for den enkelte Virksomhed er udover det normale, — som maa fastsættes under Hensyn til de foreliggende særlige Forhold —, og at Ordene „samme Art“ i Lovforslagets § 40, 3die Stykke, ikke maa fortolkes som den samme Sort eller det samme Mærke af den paagældende Vare.

I § 12, 2det Stykke, bestemmes det, at her i Landet avlet Tobak, af hvilken Dyrkningsafgiften ikke er betalt, ikke maa undergives anden Behandling end naturlig Lufttørring. Da det ved Dyrkningsforsøg kan være af Interesse at fremkalde kunstig Gæring, anmoder Udvalget Ministeren om administrativt at undtage saadanne enkelte Tilfælde fra Regelen.

Udvalget har ment det rimeligt, at Hjemmeavl af Tobak til Afkog til Brug ved Sprøjtning af Roer, Kreaturvask o. lign. bør være afgiftsfri. Hertil sigter Ændringsforslag Nr. 7 til § 20.

Fra erhvervsdrivendes Side har man ment, at § 9 stoppede for Muligheden af Eneforhandling paa visse Omraader, idet der staar, at Varen skal tilbydes hele Virksomhedens Kundekreds. Meningen med Bestemmelsen er imidlertid blot at forbyde at have forskellige Priser paa samme Vare til sin Kundekreds, som den handlende meget vel kan begrænse.

Paa Foranledning af erhvervsdrivende (se Bilag 2) har Udvalget med Ministeren drøftet Muligheden af Oprettelse af en Appellinstans til Indankning af Toldvæsenets og Tobaksinspektoratets Afgørelser. Man er enedes om at benytte Toldraadets Appeludvalg i udvidet Skikkelse som Overinstans, dog kun for Spørgsmaal, der vedrører det afgiftsmæssige, og ikke f. Eks. om et Lokale er tilfredsstillende. (Ændringsforslag Nr. 16).

For under den herskende Bolignød at gøre Overgangen til Anvendelsen af Reglerne i § 23 vedrørende Lokaler saa lempelig som muligt, ændres Fristen, inden